

În conformitate cu prevederile art. 12 alin. (1) și ale art. 27 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, Consiliul adoptă următoarea

DECIZIE

Nr.

Data:

Prin contestația nr. (...), înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor cu nr. (...), formulată de (...), cu sediul în (...), înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. (...), având CUI (...), reprezentată legal prin (...), în calitate de administrator, formulată împotriva documentației de atribuire, aferente procedurii de atribuire prin licitație deschisă, organizată de (...), în calitate de autoritate contractantă, cu sediul în (...), în vederea atribuirii contractului de achiziție publică având ca obiect „*Servicii proiectare și execuție de lucrări, furnizare și instalare produse în cadrul obiectivului de investiții «AMENAJARE STAȚII DE REÎNCĂRCARE VEHICULE ELECTRICE (...)*»”, inițiată prin anunțul de participare nr. (...), se solicită următoarele:

I. suspendarea procedurii până la soluționarea contestației;

II. în principal, modificarea documentației de atribuire în sensul eliminării cerințelor restrictive, considerate ca limitând în mod nelegal concurența, și obligarea autorității contractante la corectarea erorilor din cadrul documentației de atribuire;

III. obligarea autorității contractante la decalarea termenului de depunere a ofertelor și la continuarea procedurii în conformitate cu prevederile legale aplicabile în materia achizițiilor publice și cu respectarea principiilor prevăzute de art. 2 din Legea nr. 98/2016;

IV. în subsidiar, în situația în care se constată că nu mai pot fi adoptate măsuri de remediere, anularea procedurii.

Prin Încheierea nr. (...) din data de 11.05.2026, Consiliul a respins, ca rămasă fără obiect, cererea de suspendare a procedurii de atribuire, formulată de (...).

**CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR,
asupra cauzei de față, constată următoarele:**

Consiliul a fost legal sesizat și este competent, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, să soluționeze contestația formulată de (...).

Contestatoarea (...) formulează critici cu privire la documentația de atribuire, apreciind că aceasta conține cerințe restrictive, neclare și necorelate, de natură să limiteze concurența și să afecteze posibilitatea depunerii unei oferte conforme.

În susținerea criticilor formulate, contestatoarea arată că anumite cerințe tehnice depășesc condițiile prevăzute în ghidul de finanțare AFM, respectiv obligația ca toate stațiile să permită încărcare multistandard cu conector CHAdeMO, deși ghidul ar impune această cerință doar pentru o singură stație.

Totodată, aceasta susține existența unor necorelări și contradicții între documentele procedurii privind durata garanției echipamentelor, puterea stațiilor de încărcare și specificațiile tehnice aplicabile, precum și utilizarea unor standarde și tehnologii considerate depășite sau formulate eronat, precum OCPP 1.5, CDMA, SR EN 50160 sau ISO/IEC 15693.

De asemenea, contestatoarea apreciază că documentația nu definește în mod clar modalitatea de demonstrare a conformității tehnice a echipamentelor și conține cerințe tehnice excesive sau nejustificate privind dimensiunile echipamentelor, temperatura de operare ori curentul maxim de ieșire.

În concluzie, contestatoarea solicită modificarea documentației de atribuire prin eliminarea cerințelor restrictive și clarificarea necorelărilor existente, iar în subsidiar anularea procedurii de atribuire.

Motivarea integrală a contestației se regăsește în fișierul „[(...)/00016] *Contestatie.pdf*”, postat de autoritatea contractantă în SEAP la data de 11.05.2026, în cadrul documentelor asociate anunțului de participare nr. (...)/20.04.2026. Reproducerea în cuprinsul deciziei a ansamblului motivării nu se justifică, din moment ce întreaga contestație poate fi vizualizată liber și gratuit în SEAP de către orice persoană interesată. Consiliul apreciază că sintetizarea de mai sus nu prejudiciază nici părțile și nici terții, din moment ce oricine are la dispoziție spre vizualizare și descărcare, prin intermediul SEAP, întreaga contestație.

Prin adresa nr. (...), înregistrată la CNSC cu nr. (...), (...)a transmis *punctul său de vedere* cu privire la contestație, prin care solicită respingerea ei ca nefondată și menținerea documentației de atribuire astfel cum a fost elaborată.

Autoritatea contractantă apreciază că cerințele contestate nu au caracter restrictiv, arătând că procedura reprezintă o reluare a unei proceduri anterior anulate, în cadrul căreia au fost deja adoptate măsuri de remediere și publicate documentele aferente.

Totodată, aceasta susține că specificațiile tehnice contestate au fost stabilite prin studiul de fezabilitate elaborat de proiectantul de specialitate, autoritatea contractantă având doar calitatea de beneficiar al documentației tehnico-economice.

Autoritatea contractantă apreciază că modificarea substanțială a specificațiilor tehnice, în sensul solicitat de contestatoare, ar afecta soluția tehnică avută în vedere la elaborarea studiului de fezabilitate și

fundamentarea investiției aprobate. Totodată, aceasta sugerează că solicitările contestatoarei urmăresc adaptarea documentației la anumite echipamente mai puțin performante.

Cu privire la criticile referitoare la obligația prezentării planului calității lucrărilor și a graficului Gantt, autoritatea contractantă susține că acestea sunt neîntemeiate, întrucât studiul de fezabilitate și partea desenată indică în mod concret categoriile de lucrări, materialele și soluțiile tehnice necesare realizării investiției, existând suficiente informații pentru elaborarea documentelor solicitate.

De asemenea, aceasta susține că cerințele privind fazele determinante, sărbătorile legale și condițiile de lucru pe timp friguros reprezintă elemente uzuale și universal aplicabile oricărei lucrări de execuție.

Totodată, autoritatea contractantă a depus punctul de vedere al proiectantului studiului de fezabilitate, care arată că documentația tehnico-economică a fost elaborată anterior apariției ghidului AFM invocat de contestatoare și că studiul de fezabilitate are rolul de a stabili soluții tehnice și parametri minimali orientativi, fără a reprezenta o documentație tehnică finală de execuție.

Proiectantul apreciază că majoritatea aspectelor invocate prin contestație privesc etapele ulterioare de proiectare și execuție, respectiv integrarea tehnologică, interoperabilitatea, standardele software, metodele de demonstrare a conformității și configurările hardware detaliate, acestea neafectând legalitatea documentației elaborate în faza studiului de fezabilitate.

Prin adresa înregistrată la Consiliu sub nr. (...), autoritatea contractantă a transmis la dosarul cauzei documente din dosarul achiziției, în format electronic, necesare soluționării contestației.

(...) a transmis, în original, recipisa de consemnare nr. 212329168/1, eliberată de CEC Bank – Sucursala Iași la data de 05.05.2026, din care rezultă consemnarea cauțiunii în valoare de 23.093,51 lei.

Din înscrisurile aflate la dosarul cauzei, Consiliul constată următoarea situație de fapt:

(...) în calitate de autoritate contractantă, a inițiat procedura de atribuire prin licitație deschisă organizată în vederea încheierii unui contract având ca obiect „*Servicii proiectare și execuție de lucrări, furnizare și instalare produse în cadrul obiectivului de investiții «AMENAJARE STAȚII DE REÎNCĂRCARE VEHICULE ELECTRICE (...), (...)»*”, prin publicarea în SEAP a anunțului de participare nr. (...)/20.04.2026, stabilind data limită de depunere a ofertelor la 18.05.2026, ora 15.00 și valoarea estimată de 1.154.675,47 RON, fără TVA.

Analizând conținutul criticilor din contestația aflată la dosarul cauzei, Consiliul constată că operatorul economic (...) este nemulțumit de conținutul documentației de atribuire și solicită cele din partea introductivă.

În ceea ce privește critica referitoare la obligarea autorității contractante la corectarea documentației de atribuire referitor **cerințe contrare Ghidului solicitantului AFM**, contestatoarea susține că autoritatea contractantă a impus în mod excesiv și nejustificat ca toate cele trei stații de încărcare să fie prevăzute cu punct de încărcare multistandard în curent continuu, deși, potrivit Ghidului solicitantului AFM, ar fi suficient ca

doar una dintre stații să permită încărcarea multistandard, respectiv prin includerea conectorului CHAdeMO. În opinia contestatoarei, extinderea acestei cerințe asupra tuturor stațiilor reprezintă o supradimensionare nejustificată a specificațiilor tehnice, conduce la costuri suplimentare inutile și restrânge concurența, în condițiile în care standardul CHAdeMO reprezintă o tehnologie aflată în declin, iar standardul european utilizat în prezent este CCS2. Contestatoarea apreciază că o soluție suficientă și conformă cu ghidul de finanțare ar fi existența unei singure stații multistandard, celelalte două putând fi configurate doar cu CCS2 și Type2.

În analiza criticii formulate, Consiliul constată că aceasta este nefondată. Astfel, din documentația de atribuire rezultă că autoritatea contractantă a prevăzut în mod expres faptul că „fiecare stație va fi compusă dintr-un punct de reîncărcare ce va permite încărcarea multistandard în curent continuu, la o putere de 75 kW și un punct de reîncărcare care va permite încărcarea în curent alternativ, la o putere de 22 kW”.

Consiliul reține că textul invocat de contestatoare din Ghidul solicitantului AFM stabilește cerințele minime pentru eligibilitatea finanțării, respectiv obligația existenței a cel puțin unei stații care să permită încărcarea multistandard în curent continuu, fără ca prin aceasta să fie interzisă solicitarea unui nivel tehnic superior de către autoritatea contractantă. Împrejurarea că finanțatorul acceptă o configurație minimă nu echivalează cu obligația autorității contractante de a se limita la nivelul minim prevăzut de ghid.

Totodată, Consiliul reține că autoritatea contractantă beneficiază de dreptul de a-și defini necesitățile și de a stabili specificațiile tehnice pe care le apreciază adecvate pentru satisfacerea interesului public urmărit, cu respectarea principiilor proporționalității și tratamentului egal. În speță, cerința criticată este direct legată de obiectul contractului și de funcționalitatea infrastructurii ce urmează a fi realizate.

Mai mult, contestatoarea nu demonstrează în concret că cerința ar conduce la restrângerea efectivă a concurenței sau la imposibilitatea participării operatorilor economici activi pe piață. Simpla susținere potrivit căreia standardul CHAdeMO ar fi mai puțin utilizat în prezent nu este suficientă pentru a concluziona asupra caracterului restrictiv sau discriminatoriu al cerinței, în condițiile în care acest standard continuă să existe și să fie utilizat în infrastructura de încărcare rapidă.

Consiliul apreciază, de asemenea, că opțiunea autorității contractante privind uniformizarea tehnică a celor trei stații este una rezonabilă și justificată inclusiv din perspectiva exploatării, interoperabilității și mentenanței infrastructurii, aspecte evidențiate și în strategia de contractare, unde autoritatea a arătat că a optat pentru „realizarea unui demers investițional unitar și compact”.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că autoritatea contractantă nu a încălcat dispozițiile legale în materia achizițiilor publice prin stabilirea cerinței contestate, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la **necorelarea documentației privind durata de serviciu/garanția echipamentelor**, contestatoarea

susține că studiul de fezabilitate aferent procedurii conține mențiunea potrivit căreia soluția recomandată ar prezenta „durată de serviciu ridicată – garanție 50 ani (montare/exploatare corectă)”, apreciind că o asemenea formulare depășește în mod evident durata normală de viață și garanțiile specifice echipamentelor electrice și electronice utilizate în infrastructura de încărcare a vehiculelor electrice. Contestatoarea arată că stațiile de încărcare includ componente electronice și module supuse uzurii normale, pentru care garanțiile uzuale din industrie sunt de 2-5 ani, în timp ce caietul de sarcini și fișele tehnice prevăd expres o garanție minimă obligatorie de 5 ani. În aceste condiții, contestatoarea apreciază că existența simultană în documentație a unei referiri la „garanție 50 ani” și a unei garanții contractuale efective de 5 ani generează o necorelare între documentele procedurii și creează incertitudine asupra obligațiilor reale ce revin operatorilor economici, solicitând clarificarea expresă a faptului că obligația contractuală efectivă privind garanția echipamentelor rămâne cea de 5 ani prevăzută în documentația tehnică.

Analizând susținerile părților, Consiliul apreciază că această critică prezintă un anumit grad de întemeiere, însă nu în sensul eliminării cerinței, ci exclusiv sub aspectul necesității clarificării documentației de atribuire. Astfel, Consiliul reține că documentația procedurii conține într-adevăr două referiri distincte privind durata de exploatare/garanția investiției, respectiv mențiunea din studiul de fezabilitate referitoare la „durată de serviciu ridicată – garanție 50 ani”, precum și prevederile din caietul de sarcini și fișele tehnice care instituie o garanție minimă efectivă de 5 ani pentru echipamente și lucrări.

Consiliul apreciază că, raportat la specificul echipamentelor care fac obiectul achiziției, respectiv stații de încărcare ce includ componente electronice, module de putere, sisteme de comunicații și alte echipamente supuse uzurii tehnologice, formularea din studiul de fezabilitate este susceptibilă de a genera confuzii cu privire la întinderea obligațiilor contractuale asumate de operatorii economici. În mod rezonabil, un operator economic poate interpreta că autoritatea contractantă urmărește asumarea unei durate de garanție incompatibile cu practica tehnică și comercială specifică acestui tip de echipamente.

Totodată, Consiliul reține că însăși documentația tehnică obligatorie stabilește în mod expres o perioadă minimă de garanție de 5 ani, ceea ce conduce la concluzia că obligația contractuală efectivă avută în vedere de autoritatea contractantă este cea aferentă acestui interval, iar nu o garanție de 50 ani pentru echipamentele electrice și electronice.

În aceste condiții, Consiliul apreciază că, pentru respectarea principiilor transparenței și previzibilității documentației de atribuire, se impune clarificarea expresă a semnificației mențiunii în sensul precizării faptului că aceasta reprezintă o referire generală la durata estimată de exploatare a investiției/infrastructurii în ansamblu, iar nu la garanția contractuală efectivă aplicabilă stațiilor de încărcare și componentelor electronice aferente.

Față de aceste considerente, Consiliul apreciază că se impune admiterea a criticii formulate și obligarea autorității contractante la clarificarea documentației de atribuire sub aspectele anterior menționate.

În ceea ce privește critica referitoare la **necorelarea puterii aferente stațiilor de reîncărcare**, contestatoarea susține că documentația de atribuire conține cerințe contradictorii privind puterea stațiilor de încărcare solicitate, afectând caracterul clar, unitar și previzibil al procedurii. Astfel, aceasta arată că în fișa de date, la secțiunea II.1.4 „Descrierea succintă a contractului”, autoritatea contractantă a prevăzut că fiecare stație va permite încărcarea în curent continuu la o putere de 75 kW și încărcarea în curent alternativ la o putere de 22 kW. În același timp, studiul de fezabilitate stabilește pentru ambele scenarii analizate o capacitate minimă de încărcare rapidă în curent continuu de peste 50 kW și peste 22 kW în curent alternativ. Contestatoarea mai arată că, ulterior măsurilor de remediere dispuse după o decizie CNSC (reluare procedură), fișele tehnice actualizate prevăd expres o configurație de 50 kW DC și 22 kW AC, fiind indicate inclusiv valori precum „Putere maximă de ieșire DC – 50 kW” și „Putere absorbită de la rețea – 80 kW (50 kW DC + 22 kW AC)”. În aceste condiții, contestatoarea apreciază că documentația conține trei referințe diferite privind puterea echipamentelor, respectiv 75 kW DC + 22 kW AC în fișa de date, minimum 50 kW DC + 22 kW AC în studiul de fezabilitate și 50 kW DC + 22 kW AC în fișele tehnice actualizate, solicitând clarificarea expresă a configurației tehnice finale aplicabile procedurii.

Analizând susținerile părților și documentele aflate la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este întemeiată. Astfel, din analiza documentației rezultă existența unor prevederi diferite cu privire la puterea stațiilor de încărcare solicitate în cadrul procedurii. Pe de o parte, fișa de date prevede că fiecare stație va permite încărcarea în curent continuu „la o putere de 75 kW” și încărcarea în curent alternativ „la o putere de 22 kW”. Pe de altă parte, studiul de fezabilitate stabilește drept condiție obligatorie pentru scenariile analizate existența unei capacități de încărcare rapidă în curent continuu „> 50 kW” și „> 22 kW” în curent alternativ. Totodată, în cadrul documentului intitulat „Remediere după decizie CNSC”, fișele tehnice pentru echipamente prevăd expres „Capacitate stație 1 x Curent Continu (DC) – 50 kW și 1 x Curent Alternativ (AC) – 22 kW”, fiind indicate inclusiv valori tehnice corelative specifice acestei configurații.

Consiliul apreciază că aceste diferențe nu pot fi considerate simple inadvertențe fără relevanță tehnică, întrucât puterea stațiilor de încărcare reprezintă un element esențial al specificațiilor tehnice, cu impact direct asupra tipului de echipamente oferite, asupra dimensionării instalațiilor, asupra costurilor și, implicit, asupra comparabilității ofertelor. În mod evident, ofertarea unor echipamente de 75 kW DC presupune caracteristici tehnice și costuri diferite față de cele aferente unor echipamente de 50 kW DC.

Mai mult, Consiliul reține că fișele tehnice actualizate ulterior măsurilor de remediere reprezintă documentele tehnice detaliate care definesc în concret caracteristicile echipamentelor solicitate, astfel încât acestea trebuie să fie pe deplin corelate cu celelalte documente ale procedurii. Or, în speță, coexistarea unor prevederi diferite privind puterea stațiilor este de natură să genereze interpretări diferite din partea operatorilor economici și afectează caracterul clar și previzibil al documentației de atribuire.

În aceste condiții, Consiliul constată că autoritatea contractantă avea obligația de a asigura concordanța tuturor documentelor procedurii și de a indica în mod explicit configurația tehnică finală solicitată pentru stațiile de încărcare, astfel încât operatorii economici să poată întocmi oferte unitare și comparabile.

Față de aceste considerente, Consiliul apreciază că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la clarificarea și corelarea expresă a documentației de atribuire sub aspectul puterii stațiilor de încărcare solicitate, cu indicarea fără echivoc a configurației tehnice finale aplicabile procedurii.

În ceea ce privește critica referitoare la **utilizarea unui protocol OCPP depășit tehnologic**, contestatoarea susține că fișele tehnice aferente stațiilor de reîncărcare prevăd utilizarea protocolului de comunicație „OCPP (Open Charge Point Protocol) minim v.1.5”, fără ca această cerință să fie corelată cu nivelul actual de dezvoltare al infrastructurii de încărcare și al sistemelor moderne de management și operare a stațiilor. Contestatoarea arată că protocolul OCPP reprezintă standardul utilizat pentru integrarea stațiilor de încărcare în platforme software dedicate de monitorizare, control și management energetic, iar funcționalitățile disponibile depind în mod direct de versiunea implementată. În opinia acesteia, versiunea OCPP 1.5 reprezintă o versiune depășită tehnologic, limitată funcțional și insuficientă pentru cerințele actuale privind interoperabilitatea și administrarea infrastructurii de încărcare, în timp ce standardul utilizat în prezent la nivelul pieței europene este OCPP 1.6J. Contestatoarea apreciază că menținerea unei cerințe minime OCPP 1.5 permite ofertarea unor echipamente depășite tehnologic și solicită modificarea documentației în sensul stabilirii unei cerințe minime OCPP 1.6J.

Consiliul reține că documentația tehnică prevede în mod expres cerința „Protocol de comunicare – OCPP (Open Charge Point Protocol) minim v.1.5”.

Această cerință a fost stabilită conform Ghidului de finanțare, în care se specifică „stațiile de reîncărcare comunică prin protocol de tip OCPP - Open Charge Point Protocol - minimum 1.5” (a se vedea informațiile din https://www.afm.ro/main/programe/statii_reincarcare_putere_normala/2022/ghid_finantare-statii_reincarcare_putere_normala-2022_10_20.pdf).

Din analiza susținerilor contestatoarei rezultă că, la nivelul pieței actuale a infrastructurii de încărcare pentru vehicule electrice, versiunile superioare ale protocolului OCPP, precum OCPP 1.6J sau versiunile ulterioare, permit funcționalități extinse privind interoperabilitatea, smart charging, managementul dinamic al puterii și administrarea avansată a infrastructurii.

Consiliul reține însă că simpla stabilire a unei cerințe minime OCPP v.1.5 nu echivalează, prin ea însăși, cu interdicția ofertării unor echipamente care utilizează versiuni superioare ale protocolului. Din formularea cerinței rezultă caracterul minimal al acesteia, neexistând o limitare expresă a posibilității de ofertare a unor soluții tehnice mai noi sau mai performante.

Cu toate acestea, Consiliul apreciază că, pentru asigurarea caracterului clar și neechivoc al documentației de atribuire și pentru evitarea oricăror interpretări restrictive din partea operatorilor economici sau a comisiei de

evaluare, se impune clarificarea expresă a faptului că sunt admisibile și versiuni superioare sau echivalente ale protocolului OCPP, inclusiv OCPP 1.6J ori alte versiuni ulterioare compatibile.

În acest context, Consiliul consideră justificată solicitarea contestatoarei, exclusiv sub aspectul necesității clarificării documentației, fără a fi însă necesară eliminarea cerinței minime stabilite de autoritatea contractantă. Autoritatea contractantă are dreptul de a defini nivelul minim al specificațiilor tehnice solicitate, însă trebuie să asigure totodată formularea clară și nediscriminatorie a cerințelor tehnice.

Față de aceste considerente, Consiliul apreciază că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la clarificarea documentației de atribuire în sensul precizării exprese că sunt acceptate și protocoale OCPP în versiuni superioare sau echivalente față de versiunea minimă OCPP v.1.5 prevăzută în documentația tehnică.

În ceea ce privește critica referitoare la **formularea eronată a cerinței privind protocolul OCPP**, contestatoarea susține că cerința tehnică din cadrul fișelor tehnice, formulată ca „Protocol de comunicare – OCPP (Open Charge Point Protocol) minim v.1.5, interfață disponibilă în limba română și engleză”, este eronată din punct de vedere tehnic, întrucât asociază în mod greșit disponibilitatea unei interfețe în limba română și engleză cu protocolul de comunicație OCPP. Contestatoarea arată că protocolul OCPP reprezintă un standard de comunicație utilizat pentru schimbul de date dintre stația de încărcare și platforma backend de management și operare și nu presupune existența unei interfețe grafice destinate utilizatorului final. În opinia acesteia, disponibilitatea limbii române și engleze privește, în realitate, meniul local de configurare, interfața touchscreen și mesajele afișate utilizatorului, astfel încât formularea actuală creează o confuzie tehnică susceptibilă de interpretări diferite. Contestatoarea solicită reformularea cerinței în sensul precizării explicite că meniul local de configurare și interfața de utilizare a stației vor fi disponibile cel puțin în limba română și engleză.

Consiliul constată că această critică este întemeiată. Astfel, din modul de redactare a cerinței tehnice rezultă asocierea directă a sintagmei „interfață disponibilă în limba română și engleză” cu protocolul de comunicație OCPP (de ex.: formularul 5). Or, Consiliul reține că protocolul OCPP reprezintă un standard de comunicație între stația de încărcare și sistemul backend de administrare și nu constituie o interfață grafică destinată utilizatorului final.

În mod corect, disponibilitatea limbilor de utilizare privește interfața locală a stației, respectiv meniul de configurare, mesajele afișate utilizatorului și funcțiile de operare locală ale echipamentului. În aceste condiții, formularea actuală este susceptibilă să genereze confuzii și interpretări diferite cu privire la conținutul efectiv al cerinței tehnice urmărite de autoritatea contractantă.

Consiliul apreciază că, deși eroarea are un caracter predominant de redactare și terminologie tehnică, autoritatea contractantă avea obligația de a formula specificațiile tehnice într-o manieră clară, precisă și lipsită de ambiguități, astfel încât operatorii economici să poată identifica fără echivoc cerințele aplicabile, așa cum impune art. 154 alin. (1) din Legea nr. 98/2016

[Autoritatea contractantă are obligația de a elabora documentația de atribuire care conține toate informațiile necesare pentru a asigura operatorilor economici o informare completă, corectă și precisă cu privire la cerințele achiziției, obiectul contractului și modul de desfășurare a procedurii de atribuire.]

Față de aceste considerente, Consiliul apreciază că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la reformularea cerinței tehnice în sensul precizării exprese că interfața locală de utilizare/configurare a stației va fi disponibilă cel puțin în limba română și engleză, fără asocierea acestei cerințe cu protocolul de comunicație OCPP.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa cerințelor privind **certificarea funcționalităților OCPP**, contestatoarea susține că simpla menționare în documentația de atribuire a compatibilității cu protocolul OCPP 1.6] este insuficientă pentru a garanta interoperabilitatea, securitatea și integrarea efectivă a stațiilor de încărcare într-un ecosistem modern de mobilitate electrică. Aceasta arată că stațiile de încărcare reprezintă componente integrate într-o infrastructură digitală complexă, în care comunicarea cu platforme software dedicate de management, monitorizare, control la distanță și optimizare energetică constituie o condiție esențială pentru exploatarea eficientă a investiției. Contestatoarea susține că, în practică, între diferitele implementări declarate ca fiind compatibile cu OCPP 1.6] există diferențe tehnice semnificative, numeroși producători implementând doar parțial anumite profile funcționale sau interpretând diferit cerințele protocolului, ceea ce poate conduce la limitări de interoperabilitate și dificultăți de integrare cu platformele backend. În aceste condiții, contestatoarea solicită completarea documentației de atribuire prin introducerea obligației ca stațiile ofertate să dețină certificări emise de Open Charge Alliance (OCA) pentru anumite profile funcționale OCPP, precum Core, Firmware Management, Local Authorization List Management, Smart Charging, Remote Trigger, Reservation și Security, dovedirea conformității urmând a se realiza exclusiv prin prezentarea certificatelor emise de Open Charge Alliance.

Consiliul constată că această critică este nefondată. Astfel, Consiliul reține că documentația de atribuire prevede în mod expres cerința privind compatibilitatea cu protocolul OCPP, respectiv „Protocol de comunicare OCPP (Open Charge Point Protocol) minim v.1.5”, ulterior clarificat în sensul acceptării versiunilor superioare sau echivalente.

Consiliul apreciază că autoritatea contractantă beneficiază de dreptul de a-și defini necesitățile și nivelul funcționalităților urmărite prin achiziția publică, neputând fi obligată să impună cerințe tehnice suplimentare care depășesc necesitățile identificate în cadrul investiției. Or, în speță, contestatoarea solicită, în realitate, introducerea unor cerințe tehnice suplimentare privind certificarea anumitor profile funcționale avansate OCPP, precum Smart Charging, Reservation, Remote Trigger sau Security, fără a demonstra în concret necesitatea obiectivă a acestora raportat la scopul și dimensiunea investiției analizate.

Totodată, Consiliul reține că simpla împrejurare că anumite funcționalități sau profile OCPP sunt disponibile pe piață ori recomandate de anumite organisme internaționale nu obligă autoritatea contractantă să le transforme în cerințe obligatorii ale procedurii. Stabilirea nivelului de

complexitate și funcționalitate al infrastructurii achiziționate intră în marja de apreciere a autorității contractante, cu condiția respectării principiilor proporționalității și tratamentului egal.

Mai mult, solicitarea contestatoarei privind acceptarea exclusivă a certificatelor emise de Open Charge Alliance, ca unic mijloc de probă, apare ca având un caracter restrictiv, în condițiile în care legislația achizițiilor publice impune acceptarea și a altor mijloace echivalente de demonstrare a conformității, acolo unde este cazul. Or, impunerea unei anumite certificări emise de un anumit organism privat internațional trebuie justificată în mod riguros de autoritatea contractantă prin raportare la necesități concrete ale contractului, ceea ce în speță nu rezultă.

Consiliul apreciază, de asemenea, că eventualele riscuri privind interoperabilitatea sau nivelul implementării funcționalităților OCPP pot fi gestionate de autoritatea contractantă prin modalitățile obișnuite de verificare a conformității tehnice a ofertelor și prin solicitarea documentației tehnice relevante, fără a fi necesară introducerea obligatorie a tuturor certificărilor solicitate de contestatoare.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că documentația de atribuire nu poate fi considerată nelegală prin simplul fapt că nu impune certificările OCPP solicitate de contestatoare, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la modul de **demonstrare a conformității tehnice**, contestatoarea susține că documentația de atribuire include cerințe privind conformitatea echipamentelor cu standarde și directive relevante, respectiv **CE, LVD, EMC, RED, IP și IK**, fără a preciza însă în mod explicit documentele prin care aceste cerințe trebuie demonstrate. Contestatoarea arată că documentația prevede atât „Certificări – CE, LVD, EMC, RED, IP, IK”, cât și „Declarație de conformitate CE”, fără a stabili clar dacă simpla declarație a producătorului este suficientă sau dacă sunt necesare și documente tehnice justificative. În opinia contestatoarei, această omisiune permite interpretări diferite privind nivelul de probare acceptat și creează riscul acceptării unor simple declarații unilaterale în locul documentelor tehnice care să ateste efectuarea efectivă a testelor și verificărilor necesare. Contestatoarea susține că, în practică, demonstrarea conformității privind siguranța electrică, compatibilitatea electromagnetică, funcțiile radio, protecția IP și rezistența mecanică IK se realizează prin rapoarte de testare și certificate emise de organisme competente și acreditate, solicitând completarea documentației în sensul precizării exprese că aceste cerințe vor fi demonstrate prin certificate de conformitate și rapoarte de testare aferente.

Consiliul constată că această critică este întemeiată în parte. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică face referire la o serie de certificări și standarde relevante pentru echipamentele ofertate, respectiv CE, LVD, EMC, RED, IP și IK, precum și la existența unei declarații de conformitate CE. Cu toate acestea, documentația nu precizează în mod clar și explicit modalitatea concretă prin care ofertanții trebuie să demonstreze îndeplinirea acestor cerințe tehnice.

Consiliul apreciază că, raportat la natura echipamentelor ce fac obiectul procedurii, respectiv stații de încărcare pentru vehicule electrice

care implică cerințe privind siguranța electrică, compatibilitatea electromagnetică, comunicațiile radio și protecția la factori externi, autoritatea contractantă avea obligația de a formula într-o manieră suficient de clară nivelul minim de documente tehnice necesare pentru verificarea conformității.

În același timp, Consiliul reține că simpla existență a marcajului CE sau a unei declarații UE de conformitate reprezintă, în principal, o asumare juridică a producătorului privind conformitatea produsului, fără a constitui întotdeauna, prin ele însele, dovada tehnică efectivă a încercărilor și verificărilor aferente standardelor aplicabile.

Cu toate acestea, Consiliul apreciază că nu se impune stabilirea în mod exclusiv a anumitor tipuri de documente sau limitarea modalităților de probare doar la certificate ori rapoarte emise de anumite organisme, întrucât o asemenea abordare ar putea conduce la restrângerea nejustificată a concurenței și la excluderea unor mijloace echivalente de demonstrare a conformității tehnice.

În aceste condiții, Consiliul apreciază că se impune clarificarea documentației de atribuire în sensul precizării faptului că îndeplinirea cerințelor privind CE, LVD, EMC, RED, IP și IK va fi demonstrată prin documente tehnice relevante și verificabile, precum declarații UE de conformitate, certificate de conformitate, rapoarte de încercări/testare sau alte documente echivalente emise de organisme competente, corespunzător standardelor aplicabile.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la clarificarea documentației de atribuire sub aspectul modalității de demonstrare a conformității tehnice a echipamentelor oferite.

În ceea ce privește critica referitoare la stabilirea unui **interval de temperatură insuficient** pentru exploatarea reală a echipamentelor, contestatoarea susține că documentația de atribuire stabilește pentru stațiile de încărcare un interval de temperatură de operare de „-30°C ÷ +55°C”, fără a avea în vedere condițiile reale în care aceste echipamente vor funcționa în exploatare exterioară permanentă. Contestatoarea arată că stațiile de încărcare sunt echipamente expuse direct factorilor de mediu și radiației solare, iar temperatura internă a echipamentului poate depăși semnificativ temperatura ambientală exterioară, inclusiv în cazul echipamentelor ventilate. În opinia acesteia, numeroși producători dimensionează echipamentele pentru temperaturi superioare pragului de +55°C tocmai pentru a evita limitarea automată a puterii, degradarea prematură a componentelor sau oprirea echipamentului în condiții normale de exploatare. Contestatoarea apreciază că menținerea unei limite maxime de +55°C creează riscul ca echipamentele să nu poată funcționa continuu la parametri nominali în perioadele cu temperaturi ridicate și solicită modificarea cerinței prin stabilirea unui interval de funcționare de -35°C ... +70°C.

Consiliul constată că această critică este nefondată. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică stabilește pentru stațiile de încărcare un interval de temperatură de operare de „-30°C ÷ +55°C”.

Consiliul apreciază că autoritatea contractantă beneficiază de dreptul de a stabili specificațiile tehnice și parametrii minimi de funcționare ai echipamentelor solicitate, în funcție de necesitățile investiției și de condițiile normale de exploatare avute în vedere. Or, contestatoarea nu demonstrează în concret că intervalul de temperatură stabilit ar fi insuficient pentru utilizarea normală a infrastructurii de încărcare sau că acesta ar conduce în mod inevitabil la imposibilitatea funcționării echipamentelor în condițiile climatice specifice amplasamentului.

Totodată, Consiliul reține că intervalul de temperatură prevăzut în documentație reprezintă un nivel minim solicitat de autoritatea contractantă și nu interzice ofertarea unor echipamente care pot funcționa în intervale mai extinse, inclusiv la temperaturi superioare pragului de +55°C. În aceste condiții, solicitarea contestatoarei de a modifica documentația, în sensul impunerii obligatorii a unui interval de funcționare de până la +70°C, echivalează, în realitate, cu solicitarea majorării nivelului minim al specificațiilor tehnice stabilite de autoritatea contractantă.

Mai mult, Consiliul apreciază că susținerile contestatoarei referitoare la posibile fenomene de derating, degradare prematură sau oprire a echipamentelor au un caracter general și ipotetic, nefiind însoțite de elemente concrete care să demonstreze că parametrul stabilit de autoritatea contractantă ar fi incompatibil cu exploatarea normală a infrastructurii solicitate.

În aceste condiții, Consiliul constată că nu poate substitui aprecierea tehnică a autorității contractante prin impunerea unor specificații tehnice superioare celor considerate necesare de beneficiar, în lipsa unor dovezi obiective privind caracterul neadecvat sau nefuncțional al cerinței stabilite.

Față de aceste considerente, Consiliul apreciază că documentația de atribuire nu încalcă dispozițiile legale prin stabilirea intervalului de temperatură contestat, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la **curentul maxim de ieșire excesiv raportat la puterea maximă solicitată**, contestatoarea susține că documentația de atribuire prevede pentru stațiile de încărcare în curent continuu o putere maximă de ieșire de 50 kW, într-un interval de tensiune de 150-1000 V, concomitent cu un curent maxim de ieșire de 250 A. Contestatoarea apreciază că această valoare a curentului maxim nu este justificată tehnic raportat la puterea efectiv solicitată, invocând relația fundamentală dintre putere, tensiune și curent, respectiv $P = U \times I$. Aceasta arată că, pentru furnizarea unei puteri de 50 kW la o tensiune uzuală de 400 V, curentul necesar ar fi de aproximativ 125 A, iar pentru intervalele reale de funcționare ale vehiculelor electrice utilizate în practică un curent maxim de 200 A ar acoperi corespunzător furnizarea puterii solicitate. Contestatoarea susține că valoarea de 250 A este specifică, în mod obișnuit, unor stații de putere superioară și conduce la supradimensionarea inutilă a componentelor interne, cu impact asupra costurilor și configurației constructive a echipamentului, solicitând limitarea curentului maxim de ieșire la 200 A.

Consiliul constată că această critică este nefondată. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică prevede pentru stațiile de încărcare valori

privind „Putere maximă de ieșire DC – 50 kW”, „Tensiuni de ieșire DC – 150 V – 1000 V” și „Curent maxim de ieșire DC – 250 A”.

Consiliul apreciază că simpla împrejurare că, în anumite scenarii de funcționare uzuală, furnizarea unei puteri de 50 kW poate fi realizată și cu un curent inferior valorii de 250 A nu conduce la concluzia caracterului nejustificat sau disproporționat al cerinței stabilite de autoritatea contractantă. Parametrii tehnici ai unei stații de încărcare trebuie analizați în ansamblul lor, inclusiv în raport cu intervalul de tensiune prevăzut pentru funcționare și cu necesitatea asigurării compatibilității cu diverse configurații ale vehiculelor electrice.

În acest context, Consiliul reține că documentația stabilește un interval larg al tensiunii de ieșire, respectiv 150 V – 1000 V, ceea ce presupune posibilitatea funcționării stației și în situații în care, la tensiuni mai reduse, furnizarea puterii solicitate necesită curenți mai ridicați. Or, contestatoarea își fundamentează argumentația în principal prin raportare la o valoare ipotetică de 400 V, fără a demonstra că parametrul stabilit de autoritatea contractantă ar fi inutil sau incompatibil cu funcționarea echipamentului în întreg intervalul de tensiune solicitat.

Totodată, Consiliul apreciază că solicitarea contestatoarei privind limitarea curentului maxim la 200 A echivalează, în realitate, cu substituirea opțiunii tehnice a autorității contractante cu propria apreciere a operatorului economic asupra configurației considerate suficiente. Or, stabilirea parametrilor tehnici ai echipamentelor solicitate intră în marja de apreciere a autorității contractante, atât timp cât aceștia sunt corelați cu obiectul contractului și nu s-a demonstrat caracterul lor restrictiv sau imposibilitatea participării operatorilor economici.

Mai mult, contestatoarea nu demonstrează că cerința privind curentul maxim de 250 A ar conduce la restrângerea concurenței sau la favorizarea anumitor producători ori tehnologii, limitând accesul operatorilor economici la procedură.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că documentația de atribuire nu poate fi considerată nelegală prin stabilirea parametrului contestat, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la **includerea eronată a standardului SR EN 50160** în cadrul standardelor aplicabile echipamentului, contestatoarea susține că fișa tehnică include standardul SR EN 50160 în lista standardelor aplicabile stațiilor de reîncărcare, respectiv în cadrul cerințelor privind conformitatea tehnică a echipamentului. Contestatoarea arată că standardul SR EN 50160 nu reglementează caracteristicile constructive sau funcționale ale stațiilor de încărcare, ci definește exclusiv parametrii tensiunii furnizate de rețeaua publică de distribuție a energiei electrice la punctul de racordare, respectiv variațiile de tensiune, frecvența și continuitatea alimentării. În opinia acesteia, stațiile de încărcare trebuie să funcționeze în condițiile definite de SR EN 50160, însă nu pot fi considerate „conforme” cu acest standard în același mod în care sunt conforme standardelor specifice echipamentelor electrice, precum IEC/EN 61851, IEC/EN 62196, EMC, LVD sau RED. Contestatoarea apreciază că menținerea standardului SR EN 50160 în cadrul standardelor aplicabile echipamentului creează confuzie între obligațiile operatorului de distribuție

și cerințele tehnice aferente stației de încărcare și solicită eliminarea referirii la acest standard din cadrul standardelor aplicabile echipamentului.

Consiliul reține că fișa tehnică include standardul SR EN 50160 atât în cadrul listei standardelor de încărcare, cât și în cadrul specificațiilor privind tensiunea de alimentare.

Consiliul apreciază că susținerile contestatoarei sunt corecte în ceea ce privește natura și domeniul de aplicare al standardului SR EN 50160. Acest standard reglementează caracteristicile tensiunii furnizate de rețelele publice de distribuție a energiei electrice și privește condițiile de calitate ale energiei electrice livrate la punctul de racordare, neconstituind un standard de conformitate tehnică specific stațiilor de încărcare pentru vehicule electrice.

În același timp, Consiliul reține că includerea standardului SR EN 50160 în documentație nu apare ca fiind complet lipsită de relevanță tehnică, întrucât echipamentele solicitate trebuie să funcționeze în condițiile parametrilor de alimentare definiți de acest standard. De altfel, documentația tehnică face referire la acesta, inclusiv în cadrul specificației privind tensiunea de alimentare „ $3 \times 400 \text{ V AC}$ (conform SR EN 50160: variație tensiune $\pm 10\%$ pentru 95% din timp)”.

Cu toate acestea, Consiliul apreciază că modul de redactare a documentației este susceptibil să genereze confuzii, întrucât standardul SR EN 50160 este prezentat alături de standarde specifice de conformitate aplicabile echipamentelor de încărcare, precum EN 61851-23, DIN 70121 sau ISO 15118, ceea ce poate crea aparența că acesta reprezintă un standard de certificare tehnică al stației de încărcare.

În aceste condiții, pentru asigurarea clarității și previzibilității documentației de atribuire, Consiliul apreciază că se impune clarificarea modului în care standardul SR EN 50160 este utilizat în cadrul documentației, în sensul precizării exprese că acesta privește caracteristicile alimentării din rețeaua electrică și condițiile de funcționare ale echipamentului raportat la parametrii rețelei, iar nu conformitatea tehnică specifică a stației de încărcare.

Față de aceste considerente, Consiliul apreciază că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la clarificarea documentației de atribuire sub aspectul rolului și semnificației standardului SR EN 50160 în cadrul specificațiilor tehnice ale procedurii.

În ceea ce privește critica referitoare la impunerea nejustificată a **standardului ISO/IEC 15693**, contestatoarea susține că documentația tehnică prevede pentru sistemele de identificare compatibilitatea atât cu standardul ISO/IEC 14443 A/B, cât și cu standardul ISO/IEC 15693. Contestatoarea arată că standardul ISO/IEC 14443 reprezintă standardul utilizat în mod curent pentru autentificarea prin carduri RFID contactless, carduri MIFARE și dispozitive mobile NFC, fiind implementat pe scară largă în infrastructura europeană de încărcare pentru vehicule electrice. În schimb, aceasta susține că standardul ISO/IEC 15693 reprezintă un standard complementar, utilizat în aplicații specifice de identificare la distanță mai mare, fără a constitui o cerință esențială pentru funcționarea stațiilor de încărcare sau pentru autentificarea utilizatorilor în exploatarea uzuală. Contestatoarea apreciază că impunerea cumulativă a ambelor standarde nu aduce un beneficiu funcțional real și poate conduce la

restrângerea nejustificată a soluțiilor tehnice disponibile, solicitând eliminarea referirii la standardul ISO/IEC 15693 din cadrul cerințelor tehnice.

Consiliul constată că această critică este nefondată. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică prevede pentru sistemele de identificare compatibilitatea atât cu standardul ISO/IEC 14443 A/B, cât și cu standardul ISO/IEC 15693.

Consiliul apreciază că simpla împrejurare că standardul ISO/IEC 14443 A/B este utilizat în mod predominant în infrastructura europeană de încărcare nu conduce la concluzia caracterului nejustificat sau nelegal al solicitării suplimentare privind compatibilitatea cu standardul ISO/IEC 15693. Autoritatea contractantă are dreptul de a solicita un nivel extins de compatibilitate și interoperabilitate a sistemelor de identificare, în măsura în care aceste cerințe sunt legate de obiectul contractului și nu restrâng în mod nejustificat concurența.

Totodată, Consiliul reține că standardul ISO/IEC 15693 reprezintă un standard recunoscut internațional în domeniul comunicațiilor RFID/NFC și că solicitarea compatibilității cu acesta nu echivalează, prin ea însăși, cu impunerea unei tehnologii exclusive sau cu excluderea soluțiilor uzuale bazate pe standardul ISO/IEC 14443 A/B.

Mai mult, contestatoarea nu demonstrează în concret că existența acestei cerințe ar conduce la imposibilitatea participării operatorilor economici sau la excluderea unor echipamente utilizate în mod curent pe piață. Simpla susținere că standardul ISO/IEC 15693 nu este utilizat în mod predominant în exploatarea uzuală a infrastructurii EV nu este suficientă pentru a concluziona asupra caracterului restrictiv sau disproporționat al cerinței.

Consiliul apreciază, de asemenea, că stabilirea compatibilității cu o gamă mai largă de standarde de identificare poate răspunde interesului autorității contractante de a asigura flexibilitatea și interoperabilitatea infrastructurii pe termen lung, fără ca aceasta să poată fi cenzurată în lipsa unor dovezi concrete privind caracterul discriminatoriu al cerinței.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că documentația de atribuire nu poate fi considerată nelegală prin includerea standardului ISO/IEC 15693 în cadrul cerințelor tehnice ale procedurii, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la **utilizarea unei tehnologii de comunicație depășite**, contestatoarea susține că documentația tehnică prevede pentru stațiile de încărcare conectivitate de tip „GSM/CDMA modem”. Contestatoarea arată că tehnologia CDMA a fost utilizată în trecut în anumite rețele mobile, însă infrastructura aferentă a fost retrasă progresiv atât la nivel european, cât și la nivel național, operatorii migrând către tehnologii moderne precum 3G, 4G și 5G. În opinia acesteia, rețelele bazate pe CDMA nu mai reprezintă în prezent o soluție utilizabilă pentru implementarea infrastructurii de comunicație aferente stațiilor de încărcare, iar infrastructura modernă utilizează soluții standardizate și redundante de conectivitate. Contestatoarea apreciază că menținerea referirii la tehnologia CDMA introduce o cerință depășită tehnologic și solicită eliminarea acestei referiri și actualizarea cerinței privind conectivitatea.

Analizând susținerile contestatoarei și documentația aflată la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este întemeiată. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică prevede expres „Conectivitate – GSM/CDMA modem”.

Consiliul apreciază că susținerile contestatoarei sunt întemeiate în ceea ce privește caracterul depășit al tehnologiei CDMA în raport cu infrastructura actuală de comunicații utilizată pentru operarea stațiilor de încărcare pentru vehicule electrice. Din perspectiva evoluției tehnologice actuale, infrastructura de comunicații aferentă acestor echipamente utilizează în mod predominant tehnologii moderne de transmisie de date, iar referirea expresă la tehnologia CDMA nu mai apare corelată cu soluțiile utilizate în prezent în exploatarea infrastructurii de încărcare.

Totodată, Consiliul reține că menținerea în documentație a unei referiri exprese la o tehnologie în mare măsură ieșită din uz este de natură să creeze neclarități cu privire la nivelul și tipul de conectivitate urmărit de autoritatea contractantă.

În același timp, Consiliul apreciază că nu se impune eliminarea completă a cerinței privind conectivitatea mobilă și nici limitarea documentației la anumite tehnologii specifice, întrucât autoritatea contractantă beneficiază de dreptul de a defini modalitățile de conectivitate pe care le consideră adecvate pentru exploatarea infrastructurii.

În aceste condiții, pentru respectarea principiilor proporționalității și tratamentului egal, Consiliul apreciază că se impune reformularea cerinței tehnice într-o manieră care să permită utilizarea și ofertarea unor tehnologii moderne sau echivalente de comunicație, compatibile cu infrastructura actuală de transmisie de date și cu exploatarea stațiilor de încărcare.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la clarificarea și reformularea documentației de atribuire în sensul clarificării tehnologiei CDMA și al acceptării unor soluții moderne sau echivalente de conectivitate.

În ceea ce privește critica referitoare la **cerința tehnică privind dimensiunile fizice ale stațiilor de încărcare**, contestatoarea susține că stabilirea în documentația de atribuire a unor dimensiuni și greutate fixe ale echipamentului, respectiv „600 x 1883 x 743 mm” și „250 kg”, introduce constrângeri nejustificate asupra soluțiilor constructive disponibile pe piață și are caracter restrictiv, fără a fi susținută de o necesitate tehnică reală raportată la obiectul contractului. Contestatoarea arată că dimensiunile și greutatea unei stații de încărcare sunt determinate de arhitectura tehnică proprie fiecărui producător, respectiv de soluțiile constructive privind integrarea componentelor interne, sistemul de răcire, compartimentarea electronicii de putere și accesibilitatea pentru mentenanță, aceste elemente neinfluențând în mod direct performanța funcțională a echipamentului. În opinia acesteia, eventualele cerințe relevante pentru autoritatea contractantă ar putea privi doar compatibilitatea cu amplasamentul disponibil și condițiile de montaj, obiective care ar putea fi atinse prin stabilirea unor dimensiuni și greutate maxime admise, iar nu prin impunerea unor valori fixe. Contestatoarea solicită reformularea cerinței în sensul stabilirii unor dimensiuni și greutate maxime admise.

Analizând susținerile contestatoarei și documentația aflată la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este întemeiată. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică prevede în mod expres pentru stațiile de încărcare anumite dimensiuni și o anumită greutate, respectiv „Dimensiuni – 600 x 1883 x 743 mm” și „Greutate – 250 kg”.

Consiliul apreciază că dimensiunile constructive și greutatea unui echipament de acest tip reprezintă elemente care depind de soluția tehnică proprie fiecărui producător, respectiv de arhitectura internă a echipamentului, sistemul de răcire, integrarea componentelor și alte opțiuni constructive specifice. Or, autoritatea contractantă nu justifică în documentația de atribuire necesitatea impunerii unor valori fixe exacte pentru aceste caracteristici și nici nu rezultă existența unor constrângeri obiective de amplasament care să impună utilizarea exclusivă a unei anumite configurații dimensionale sau a unei anumite greutăți.

În aceste condiții, Consiliul apreciază că stabilirea unor dimensiuni și greutăți fixe este de natură să restrângă în mod nejustificat posibilitatea ofertării unor echipamente echivalente din punct de vedere funcțional și tehnic, dar care utilizează soluții constructive diferite. Simpla existență a unor diferențe dimensionale sau de greutate între echipamente nu conduce, prin ea însăși, la neconformitatea produselor, atât timp cât acestea respectă cerințele privind performanța, siguranța și interoperabilitatea solicitate prin documentație.

Totodată, Consiliul reține că obiectivul legitim al autorității contractante privind compatibilitatea cu amplasamentul și condițiile de montaj poate fi atins prin stabilirea unor dimensiuni și greutăți maxime admise, fără a fi necesară impunerea unor valori fixe exacte care limitează în mod artificial diversitatea soluțiilor tehnice existente pe piață. De interes pentru achizitor este ca stația să poată fi încadrată într-un anumit spațiu. Drept pentru care este necesară indicarea precisă și a dimensiunilor locului de amplasare, precum și a greutății maxime admisibile.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că se impune admiterea criticii formulate și obligarea autorității contractante la modificarea documentației de atribuire în sensul reformulării cerinței privind dimensiunile și greutatea stațiilor de încărcare, prin stabilirea unor dimensiuni și greutăți maxime admise, corelate cu necesitățile obiective ale amplasamentului și ale investiției. Implicit, precizarea dimensiunilor locului de amplasare.

În ceea ce privește critica referitoare la **lipsa definirii nivelului minim de rezistență mecanică IK**, contestatoarea susține că documentația tehnică face referire la certificarea privind gradul de protecție mecanică IK, fără a preciza însă nivelul minim acceptat pentru această caracteristică. Contestatoarea arată că gradul IK reprezintă un parametru tehnic esențial care indică nivelul de protecție al echipamentului împotriva șocurilor mecanice și actelor de vandalism, diferențele dintre clasele IK corespunzând unor energii de impact diferite. În opinia acesteia, simpla solicitare a unei „certificări IK” fără definirea pragului minim nu permite o evaluare tehnică unitară a ofertelor și creează posibilitatea ofertării unor echipamente cu protecție mecanică redusă, incompatibilă cu utilizarea infrastructurii în spațiu public. Contestatoarea apreciază că, pentru astfel de

echipamente instalate în exterior, nivelul IK10 reprezintă standardul uzual de protecție și solicită completarea documentației prin stabilirea explicită a unui nivel minim IK10.

Analizând susținerile contestatoarei și documentația aflată la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este întemeiată. Astfel, Consiliul reține că documentația tehnică face referire la existența unei certificări privind gradul de protecție mecanică IK, fără a preciza însă nivelul minim solicitat pentru această caracteristică.

Consiliul apreciază că susținerile contestatoarei sunt întemeiate în ceea ce privește caracterul incomplet al cerinței astfel formulate. În lipsa indicării unui nivel minim de protecție mecanică, simpla referire generică la certificarea IK nu permite determinarea concretă a nivelului de rezistență mecanică urmărit de autoritatea contractantă și poate conduce la interpretări diferite din partea operatorilor economici.

Totodată, Consiliul reține că acest indicator - gradul de protecție mecanică reprezintă o caracteristică relevantă pentru echipamentele destinate instalării în exterior și utilizării în spațiu public, fiind necesară stabilirea unui nivel minim de performanță care să permită evaluarea unitară și comparabilă a ofertelor.

Cu toate acestea, Consiliul apreciază că nu se poate substitui autorității contractante în stabilirea exactă a nivelului tehnic necesar investiției și nici nu poate impune în mod direct adoptarea nivelului IK10 solicitat de contestatoare, în lipsa unei justificări tehnice exprese din partea beneficiarului privind necesitățile concrete ale amplasamentului și condițiile de exploatare avute în vedere.

În aceste condiții, Consiliul apreciază că se impune clarificarea și completarea documentației de atribuire prin precizarea explicită a nivelului minim de protecție mecanică IK solicitat pentru echipamentele oferite, precum și a modalității de demonstrare a conformității aferente acestei cerințe, autoritatea contractantă urmând să stabilească nivelul apreciat ca necesar în raport cu condițiile concrete de exploatare ale infrastructurii.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că se impune admiterea în parte a criticii formulate și obligarea autorității contractante la modificarea și clarificarea corespunzătoare a documentației de atribuire.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa cerinței privind **interfața cu utilizatorul**, contestatoarea susține că documentația de atribuire nu prevede nicio cerință minimă referitoare la interfața locală de utilizare a stației de încărcare, deși aceasta reprezintă principalul element prin care utilizatorul interacționează direct cu echipamentul în exploatarea curentă. Contestatoarea arată că, în cazul infrastructurii publice de încărcare, experiența de utilizare și accesibilitatea echipamentului sunt strâns legate de existența unei interfețe vizuale clare și intuitive, capabile să ofere utilizatorului informații privind starea stației, procesul de încărcare, autentificarea și eventualele erori de funcționare. În opinia acesteia, stațiile de încărcare destinate utilizării publice sunt echipate în mod uzual cu display-uri tactile integrate, acestea reprezentând standardul actual pentru operarea infrastructurii moderne de încărcare. Contestatoarea apreciază că lipsa unei cerințe minime privind display-ul și interfața de utilizare permite ofertarea unor echipamente minimale din punct de vedere funcțional și

solicită completarea documentației prin introducerea obligației ca stațiile să fie echipate cu display touchscreen de minimum 14”, antivandal, cu interfață disponibilă în limba română, engleză și în cel puțin alte două limbi de circulație internațională, cu grad de rezistență IK10.

Analizând susținerile contestatoarei și documentele aflate la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este nefondată. Astfel, Consiliul reține că prin critica formulată contestatoarea nu evidențiază existența unei necorelări, ambiguități sau neclarități în cadrul documentației de atribuire, ci solicită, în realitate, introducerea unor cerințe tehnice suplimentare privind dotarea stațiilor de încărcare.

Consiliul apreciază că stabilirea caracteristicilor tehnice și funcționale ale echipamentelor ce urmează a fi achiziționate intră în marja de apreciere a autorității contractante, aceasta având dreptul de a defini nivelul de complexitate și funcționalitate pe care îl consideră necesar pentru realizarea investiției. Or, contestatoarea solicită, în concret, impunerea obligatorie a unor caracteristici suplimentare privind dimensiunea display-ului, tehnologia touchscreen, numărul limbilor disponibile și gradul de protecție mecanică al interfeței, fără a demonstra că lipsa acestor elemente ar face imposibilă sau necorespunzătoare utilizarea infrastructurii de încărcare.

Totodată, Consiliul reține că anumite aspecte invocate de contestatoare privind disponibilitatea interfeței în diferite limbi au fost deja analizate distinct în cadrul criticii referitoare la formularea cerinței privind protocolul OCPP, fiind reținută necesitatea clarificării modului de formulare a cerinței privind interfața de utilizare.

În același timp, Consiliul apreciază că nu poate obliga autoritatea contractantă să adopte o anumită soluție constructivă sau un anumit standard comercial privind interfața echipamentului, în lipsa unei justificări obiective privind necesitatea acestor caracteristici raportat la scopul concret al investiției. Simpla împrejurare că anumite echipamente existente pe piață utilizează display-uri tactile integrate nu transformă aceste caracteristici într-o obligație legală pentru autoritatea contractantă.

Mai mult, solicitarea contestatoarei privind impunerea unui display touchscreen de minimum 14”, a unui anumit număr de limbi disponibile și a unui anumit nivel de rezistență mecanică este susceptibilă, la rândul său, să conducă la restrângerea nejustificată a concurenței prin limitarea soluțiilor tehnice care ar putea satisface în mod corespunzător necesitățile beneficiarului.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că documentația de atribuire nu poate fi considerată nelegală prin simpla neintroducere a caracteristicilor suplimentare solicitate de contestatoare, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la limitarea privind **utilizarea anumitor substanțe periculoase**, contestatoarea susține că documentația de atribuire nu face nicio referire la obligația respectării cerințelor privind restricționarea utilizării substanțelor periculoase în echipamente electrice și electronice, deși stațiile de încărcare intră în mod direct în domeniul de aplicare al Directivei 2011/65/UE (RoHS), inclusiv al modificărilor introduse prin Regulamentul (UE) 2015/863 și Directiva (UE) 2017/2102. Contestatoarea arată că respectarea cerințelor RoHS reprezintă o condiție

obligatorie pentru introducerea legală pe piața Uniunii Europene a echipamentelor electrice și electronice și că stațiile de încărcare includ multiple componente electrice și electronice pentru care aceste cerințe sunt aplicabile în mod direct. În opinia acesteia, lipsa unei cerințe exprese în documentație generează riscul ca ofertanții să nu prezinte documentele aferente conformității RoHS și solicită completarea documentației prin introducerea obligației de conformitate cu Directiva 2011/65/UE și stabilirea obligației de prezentare a declarației de conformitate a producătorului împreună cu rapoartele de testare aferente.

Analizând susținerile contestatoarei și documentele aflate la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este nefondată. Astfel, Consiliul reține că obligația respectării legislației europene aplicabile privind introducerea pe piață a echipamentelor electrice și electronice există independent de menționarea expresă a acesteia în documentația de atribuire.

Consiliul apreciază că respectarea cerințelor prevăzute de Directiva 2011/65/UE (RoHS) și de actele europene subsecvente reprezintă o obligație legală generală aplicabilă producătorilor și distribuitorilor de echipamente electrice și electronice introduse pe piața Uniunii Europene. În aceste condiții, simpla neenumerare expresă a acestor reglementări în documentația de atribuire nu poate conduce la concluzia caracterului nelegal sau incomplet al documentației.

Totodată, Consiliul reține că documentația de atribuire conține deja referiri generale privind conformitatea echipamentelor cu standardele și reglementările aplicabile, iar obligația operatorilor economici de a furniza produse conforme cu legislația incidentă subzistă independent de enumerarea exhaustivă a tuturor directivelor și regulamentelor europene aplicabile domeniului.

Mai mult, solicitarea contestatoarei privind obligativitatea prezentării anumitor documente specifice, respectiv declarații de conformitate și rapoarte de testare aferente conformității RoHS, reprezintă, în realitate, o solicitare de completare a nivelului de detaliere al documentației tehnice și a modalităților de demonstrare a conformității, aspect care intră în marja de apreciere a autorității contractante.

Consiliul apreciază, de asemenea, că lipsa unei mențiuni exprese privind Directiva RoHS nu exonerează operatorii economici de obligația legală de a furniza produse conforme cu legislația Uniunii Europene și nici nu permite introducerea pe piață a unor echipamente neconforme, aceste aspecte fiind supuse regimului general de supraveghere a pieței și conformitate aplicabil produselor electrice și electronice.

Relevant este și punctul de vedere suplimentar formulat de proiectantul documentației, potrivit căruia standardele, normativele și reglementările tehnice aplicabile reprezintă măsuri obligatorii independent de enumerarea expresă a acestora în cadrul documentațiilor tehnice, iar neindicarea expresă a unui anumit standard sau normativ nu exonerează părțile implicate de obligația respectării legislației aplicabile în vigoare la data implementării investiției.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că documentația de atribuire nu poate fi considerată nelegală prin simpla neenumerare expresă

a Directivei 2011/65/UE (RoHS) și a actelor europene conexe, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa ilegalitate a **cerințelor privind modul de întocmire a ofertei tehnice**, contestatoarea susține că documentația de atribuire aferentă unui contract de tip proiectare și execuție obligă operatorii economici să elaboreze, încă din etapa ofertării, documente specifice unui proiect tehnic detaliat, deși documentația pusă la dispoziție de autoritatea contractantă se află la nivel de Studiu de Fezabilitate. Contestatoarea apreciază că solicitarea unui Plan de asigurare a calității lucrărilor particularizat la lucrare și întocmirea unui grafic Gantt care să includă toate fazele determinante și condițiile de lucru pe timp frigos presupun existența unui proiect tehnic deja elaborat, ceea ce ar transforma oferta tehnică într-un veritabil proiect tehnic realizat la faza ofertării. În consecință, contestatoarea solicită eliminarea acestor cerințe din documentația de atribuire.

Analizând susținerile contestatoarei și documentația aflată la dosarul cauzei, Consiliul constată că această critică este nefondată.

Astfel, Consiliul reține că obiectul contractului îl reprezintă servicii de proiectare și execuție lucrări, ceea ce presupune, în mod necesar, ca ofertanții să demonstreze încă din etapa ofertării capacitatea de organizare, planificare și înțelegere a modului de implementare a contractului.

Consiliul apreciază că solicitarea unui plan privind asigurarea calității lucrărilor și a unui grafic Gantt nu echivalează cu obligația elaborării unui proiect tehnic complet la faza ofertării și nici cu realizarea anticipată a prestațiilor ce fac obiectul viitorului contract. Cerințele contestate urmăresc, în realitate, prezentarea unei metodologii generale de organizare și execuție a contractului, a modului de gestionare a activităților și a resurselor implicate, precum și a unei planificări estimative a etapelor de implementare.

Totodată, Consiliul reține că documentația nu solicită ofertanților elaborarea detaliilor de execuție specifice proiectului tehnic, ci prezentarea unor elemente minimale privind modul de organizare a activităților, procedurile generale de asigurare a calității și planificarea execuției. Faptul că anumite categorii de lucrări sunt enumerate orientativ în cadrul cerințelor nu transformă aceste solicitări într-o obligație de elaborare integrală a proiectului tehnic.

În ceea ce privește graficul Gantt și referirea la fazele determinante, Consiliul apreciază că autoritatea contractantă are dreptul de a solicita o planificare estimativă și o analiză generală a succesiunii activităților, inclusiv prin raportare la etapele importante ale execuției și la condițiile obiective de realizare a lucrărilor. O asemenea solicitare este firească în cadrul unui contract de proiectare și execuție și permite evaluarea modului în care ofertanții înțeleg implementarea contractului și gestionarea termenelor de execuție.

Mai mult, Consiliul reține și susținerile formulate prin punctul de vedere suplimentar al proiectantului, potrivit cărora elementele incluse în Studiul de Fezabilitate și în documentația tehnică au caracter orientativ și minimal, fiind destinate fundamentării investiției și definirii cerințelor

generale ale contractului, urmând ca detalierea soluțiilor tehnice să se realizeze în etapa ulterioară de proiectare.

Consiliul apreciază că simpla împrejurare că anumite elemente solicitate presupun un anumit nivel de analiză și organizare din partea ofertanților nu conduce la concluzia caracterului nelegal al cerințelor contestate. În cadrul procedurilor de atribuire a contractelor de proiectare și execuție, autoritatea contractantă este îndreptățită să solicite informații care să permită evaluarea seriozității și realismului ofertelor, precum și a modului de abordare a contractului de către operatorii economici.

Față de aceste considerente, Consiliul constată că documentația de atribuire nu încalcă dispozițiile legale prin menținerea cerințelor contestate, motiv pentru care critica va fi respinsă ca nefondată.

Luând în considerare aspectele prezentate, în temeiul art. 26 alin. (2) și (5) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va admite contestația formulată de (...), în contradictoriu cu (...), și va dispune ca, în termen de 15 zile de la primirea prezentei decizii, autoritatea contractantă să modifice și să clarifice documentația de atribuire, ținând cont de considerentele prezentei decizii și de legislația aplicabilă în materia achizițiilor publice, să decaleze termenul privind depunerea ofertelor, proporțional cu modificările aduse.

Pentru aceste motive,
în baza legii și a mijloacelor de probă aflate la dosar,

CONSILIUL DECIDE:

Admite contestația formulată de (...), în contradictoriu cu (...), și va dispune ca, în termen de 15 zile de la primirea prezentei decizii, autoritatea contractantă să modifice și să clarifice documentația de atribuire ținând cont de considerentele prezentei decizii și de legislația aplicabilă în materia achizițiilor publice, să decaleze termenul privind depunerea ofertelor, proporțional cu modificările aduse.

Prezenta decizie este obligatorie pentru părți.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere, în termen de 10 zile de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate.

PREȘEDINTE,

MEMBRU,

MEMBRU,

Redactat în 4 exemplare originale.